

Тихіше, оратори балаганні

Василь Симоненко

Тихіше, оратори балаганні!
Одчайдушно і люто кричу:
Сьогодні я зізнаюся в коханні
Кострубатому Вані Драчу!

Ваня! Мое довір'я
Занадто сліпим стає.
Я хочу собою змірять безмір'я,
Безмір'ю серце віддати своє.

У мене натура, мабуть, жіноча:
Такий я ніжний, немовби чорт.
Я часом тебе цілувати хочу
Й плювати словами в букети морд.

Яка ти в біса мені опора?
Яки в тебе, Йване, чини?
Ходить досада моя прозора,
Стукає в душу твою:
— Одчини!

Іване! Візьми й закохайся в мене,
Хіба тобі важко?
Візьми й полюби!
Хай сяде щирість,
Проста й шалена,
На наші хохлацьки лоби!